

“VAI TAD ĪJABS VELTI BĪSTAS DIEVA?”

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 1. nod., Īj. 2. nod., 1. Kor. 4:9, 1. Moz. 3:1-8, Fil. 4:11-13, Mat. 4:1-11, Fil. 2:5-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet viņš tai sacīja: ‘Kā nejēgas runā, tā arī tu runā! Ak labu gan no Dieva ņemsim, bet ļaunu, to ne?’ Un visā, kas notika, Ījabs neapgrēkojās savām lūpām.” (Īj. 2:10)

Šjaba grāmata atver mums pavisam jaunu realitātes dimensiju. Tā ļauj mums ieskatīties lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, līdz ar to nodrošinot mums veidni, rāmi, uzmetumu, lai palīdzētu mums labāk saprast pasauli, kurā mēs dzīvojam, pasauli, kas tik bieži traucē, mulsina, pat biedē mūs ar to, ko tā noliek mūsu ceļā. Bet Ījaba grāmata arī parāda, ka šī lielā cīņa nav tikai kāda cita cilvēka cīņa, ar ko mums nav nekāda sakara. Ja tas tā būtu! Bet tā nav: “Tādēļ līksmojieties, debesīs un tie, kas tajās mājō. Vai! zemei un jūrai, jo velns ir nokāpis pie jums, viņš ir dusmu pilns, zinādams, ka laika viņam ir maz.” (Atkl. 12:12) Sātans ir nonācis uz zemi un jūru, un mēs paši zinām, ka viņa dusmas patiešām ir lielas. Kurš no mums kā miesīgs cilvēks nav izjutis šīs dusmas?

Šajā nedēļā mēs turpināsim aplūkot divas pirmās Ījaba grāmatas nodaļas, mēģinot iegūt lielāku izpratni par to, kāda ir mūsu loma, lielajai cīņai turpinioties.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. oktobrī.

Ījabs – Dieva kalps

Izlasi Īj. 1. nodaļu. Īpaši pievērs uzmanību sātana apsūdzībām pret Ījabu. Ko sātans saka? Kas ir ietverts viņa uzbrukumos? Kam patiesībā sātans uzbrūk?

“Vai tu neesi apjozis ar žogu viņu un viņa namu, un visu, kas tam pieder? Tu esi svētījis viņa roku darbu, un viņa ganāmpulki piepilda zemi.” (Īj. 1:10) Ījaba grāmata sākas ne tikai ar viņa taisnīguma un labā rakstura aprakstu, bet arī ar viņa materiālajām svētībām un auglīgo saimniecību. Šīs īpašās lietas palīdzēja godāt Ījabu kā “varenāko par visiem Austrumzemē” (Īj. 1:3). Un šīs pašas īpašās lietas sātans met Dievam sejā, pamatā pasakot to, ka Ījabs Viņam kalpo tikai visu šo svētību dēļ.

Kas tad ir ietverts sātana apsūdzībā, ka tad, ja Ījabam to visu atņemt, viņš sāktu lādēt “Tevi [Dievu] tieši vaigā” (Īj. 1:11)? Uzbrukums patiesībā šeit vērsts pret pašu Dievu (un būtībā visa lielā cīņa ir sātana uzbrukumi Dievam). Ja Dievs ir tik brīnišķīgs, tik labs, tad Ījabs paklausa, bīstas un pielūdz Viņu mīlestībā un apbrīnā. Galu galā, kurš gan nemīlētu Dievu, kas dara tik daudz laba? Savā ziņā sātans pateica, ka Dievs ir piekukuļojis Ījabu, lai viņš būtu Viņam uzticīgs. Tādējādi viņš apgalvoja, ka Ījabs kalpo Dievam nevis mīlestības dēļ, bet savu savtīgo motīvu vadīts.

Padomā par dažiem visnejaukākiem un ienīstākajiem politiskajiem valdniekiem, kam ir bijuši uzticīgi sirdsdraugi tikai tāpēc, ka šis valdnieks ir bijis labs pret viņiem. Patiesībā, ja Kungs patiešām ir laipns, mīlošs un gādīgs Dievs, kāds Viņš ir attēlots, tad pat gadījumā, ja Ījabs zaudētu visus labumus, viņš tik un tā kalpotu Kungam. Tomēr, apgalvojot, ka Ījabs nepaliks uzticīgs, sātans netieši norāda, ka pat Ījabs Viņam pilnībā neuzticas un ka Ījabs ir lojāls tikai dāvāto labumu dēļ. Tas ir, (saskaņā ar sātanu) Ījaba lojalitāte lielā mērā atkarīga no tā, vai šis viņam ir labs biznesa darījums.

Kāpēc mēs kalpojam Kungam? Pieņemsim, ka tavi motīvi nav pilnīgi. Ja tev būtu jāgaida, līdz tavi motīvi kļūs pilnīgi, kas varētu notikt ar tevi un tavu ticību?

“Ādu par ādu!” – cīņa turpinās

Īj. 2:1-3 gandrīz atkārtojas Īj. 1:6-8 teiktais. Lielās pārmaiņas ir Īj. 2:3 otrajā daļā, kur Kungs pats runā par to, cik uzticīgs ir Ījabs, neskatoties uz likstām, kas pār viņu nākušas. Tādējādi, kad mēs nonākam pie Īj. 2:3, izskatās, ka sātana apsūdzības ir parādītas kā nepareizas. Ījabs ir palicis uzticīgs Dievam un nelādē Viņu, kā sātans bija paredzējis.

Izlasī Īj. 2. nodaļu. Kas notiek šajos pantos? Kāda nozīme ir faktam, ka gan Īj. 1., gan 2. nodaļā šie “Dieva dēli” ir klāt kā liecinieki dialogam starp Dievu un sātanu? _____

Frāze “ādu par ādu” ir idiomātisks izteiciens, kas ir samulsinājis daudzus Bībeles pētniekus. Tā ideja ir: ļauj kaut kam notikt ar pašu Ījabu, lai atklātos, kāda patiesībā ir viņa uzticība. Sagrauj Ījaba miesu, viņa veselību, un redzēsi, kas notiks.

Un interesanti, ka nekas jau nenotiek vakuumā. Abi gadījumi, kur parādīta cīņa Debesīs, kā tas ir atklāts šeit, Ījaba grāmatā, notiek sanāksmē, kur ir sapulcējušies Debesu iemītnieki un Dievs. Sātans izsaka savas apsūdzības “publiski”; tas ir, viņš to dara citu būtņu priekšā. Šī doma lieliski saskan ar to, ko mēs zinām par lielo cīņu. Tā norisinās visa Universa priekšā (sk. 1. Kor. 4:9, Dan. 7:10, Atkl. 12:7-9).

“Atpestīšanas plānam bija vēl kāds plašāks un dziļāks mērķis, nekā tikai cilvēku glābšana. Ne jau šī iemesla dēļ vien Kristus nāca uz šo zemi; ne tikai tāpēc, lai šīs mazās pasaules iemītnieki pareizi raudzītos uz Dieva likumiem, bet lai attaisnotu Dieva raksturu visa Universa priekšā. Uz šādu sava lielā upura iznākumu – uz iespaidu pār citu pasauli saprātīgām būtnēm un arī pār cilvēkiem – lūkojās Pestītājs, kad Viņš pirms krusta nāves teica: “Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (Jāņa 12:31,32) Kristus darbs, ar savu nāvi glābjot cilvēkus, ne tikai darīs Debesis pieejamas cilvēkiem, bet arī attaisnos Universa priekšā Dieva un Viņa Dēla izturēšanos sātana sacelšanās gadījumā. Tam jānostiprina Dieva likumu mūžīgā nozīme un jāatklāj grēka daba un tā sekas.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 68., 69. lpp.)

Svētīts lai ir Kunga vārds

Kā Ījabs reaģēja pēc pirmā sātana uzbrukuma, pēc pirmajām ziņām par visām likstām, kas pār viņu bija nākušas? (Sk. Īj. 1:20-22.) Kāda nozīme ir faktam, ka pat tādas tragēdijas vidū Ījabs "negrēkoja un nenievāja Dievu"? _____

_____

_____

Centrālais Dieva valdībā, kas ir balstīta uz mīlestību, ir izvēles brīvība. Dievs grib, lai mēs viņam kalpojam tāpēc, ka mīlam Viņu, nevis tāpēc, ka esam spiesti Viņam kalpot. "Sātans netieši norādīja, ka Ījabs kalpo Dievam savtīgu motīvu vadīts. [...] Viņš mēģināja noliegt, ka patiesa reliģija sākas mīlestībā un izpratnē par Dieva raksturu, ka patiesie Dieva pielūdzēji nemīl reliģiju atalgojuma dēļ; ka viņi kalpo Dievam tāpēc, ka šāda kalpošana ir laba pati par sevi, nevis tikai tāpēc, ka Debesis ir godības pilnas. Un ka viņi mīl Dievu, jo Viņš ir mīlestības un uzticības cienīgs, nevis tikai tāpēc, ka Viņš viņus svētī." (The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 500. lpp.)

Ījaba grāmatā Ījabs pierāda, ka sātana apsūdzības ir nepareizas. Tomēr, lai gan Dievs zināja, kas notiks, Ījabs varēja arī rīkoties citādi. Viņš varēja apgrēkoties un "nonievāt Dievu". Dievs nepiespieda Ījabu rīkoties tā, kā viņš rīkojās. Viņa neatlaidīgā uzticība, pārdomājot apstākļus, bija pārsteidzoša liecība cilvēku un eņģeļu priekšā.

Salīdzini, kas notika Īj. 1. nodaļā un kas notika ar Ādamu un Ievu 1. Moz. 3:1-8. Kā kontrasts padara viņu grēku tik briesmīgu? _____

_____

_____

Ādams un Ieva, bezgrēcīgas būtnes īstā paradīzē, izdarīja pārkāpumu un krita grēkā sātana uzbrukuma dēļ. Ījabs, kaut arī piedzīvoja sāpes, tragēdiju un sagrāvi, palika uzticīgs Kungam, neskatoties uz sātana uzbrukumiem. Abos gadījumos mums ir spēcīgs uzskates līdzeklis tiem svarīgajiem jautājumiem, kas likti uz spēles, runājot par brīvo gribu.

Kā Ījaba reakcija šeit parāda, cik lēti, viegli un nepareizi bieži var būtu mūsu aizbildinājumi, kāpēc mēs grēkojam? _____

_____

Ījaba sieva

Šis varbūt ir īstais laiks, kad runāt par vēl vienu upuri Ījaba stāstā – viņa sievu. Viņa parādās tikai Īj. 2:9, 10. Pēc tam viņa pazūd no stāsta un no vēstures. Mums nekas vairāk par viņu nav pateikts. Tomēr, pārdomājot visu, kas bija noticis, kurš gan var iedomāties bēdas, kam šī nelaimīgā sieviete gāja cauri? Viņas tragēdija, kā arī viņas bērnu un citu upuru piedzīvotais 1. nodaļā parāda, cik universālas ir ciešanas. Mēs visi esam iesaistīti lielajā cīņā. Neviens no tās neizbēgs.

Salīdzini Īj. 2:3 un Īj. 2:9. Kādu līdzīgu frāzi lieto gan Dievs, gan Ījaba sieva, un kāda nozīme ir tam, kā abi to lieto? _____

_____

Tā nav nejaušība, ka viena un tā pati frāze par Ījaba turēšanos pie sava "krietnuma" ir minēta abos pantos. Vārds, kas tulkots kā "krietnums", nāk no tā paša vārda, kas lietots Īj. 1:1 un Īj. 1:8, kas bieži tulkots kā "nevainojams". Vārda sakne ietver domu par "pabeigtību" un "pilnību".

Cik žēl, ka Ījaba sieva kļūst par to, kas izaicina Ījabu tajā, par ko Dievs viņu slavē! Savās bēdās, savās skumjās viņa mudina Ījabu darīt tieši to, ko Dievs teicis, ka viņš nedarīs. Lai gan mēs nevaram viņu notiesāt, kāda mācība tā ir mums visiem, cik uzmanīgiem mums jābūt, lai neklūtu citiem par klupšanas akmeni! (Sk. Lūk. 17:2.)

Izlasi Īj. 2:10. Kādu spēcīgu liecību šeit sniedz arī Ījabs? Sk. arī Fil. 4:11-13.

_____

_____

Ījabs atklāj savas ticības patiesumu. Viņš kalpos Kungam gan labos laikos, gan sliktos. Cik pārsteidzoši, ka sātans tagad pazūd no stāsta un vairs neparādās. Un, lai gan pantā tas nav minēts, mēs varam iedomāties sātana vilšanas un dusmas Ījaba atbildes dēļ. Galu galā, padomā, cik viegli viņš bija iegāzis Ādamu un Ievu un daudzus citus. "Mūsu brāļu apsūdzētājam" (Atkl. 12:10) bija jāmeklē kāds cits, ko apsūdzēt.

Kā mēs mācāmies būt uzticīgi Dievam gan labos, gan sliktos laikos? _____

_____

_____

Paklausība līdz nāvei

Īj. 1:22 teikts: "Visā, kas notika, Ījabs tik un tā negrēkoja un nenievāja Dievu!". Savukārt Īj. 2:10 teikts: "Un visā, kas notika, Ījabs neapgrēkojās savām lūpām." Abos gadījumos, neskatoties uz uzbrukumiem, Ījabs palika uzticīgs Kungam. Abi panti uzsver faktu, ka Ījabs negrēkoja ne darbos, ne vārdos.

Protams, panti nepasaka, ka Ījabs nebija grēcinieks, jo Bībele māca, ka mēs visi esam grēcinieki. "Ja mēs sakām, ka neesam grēkojuši, tad padarām viņu par meli un viņa vārda nav mūsos." (1. Jāņa 1:10) Tas, ka kāds ir "krietns un taisns", bīstas Dievu un vairās no ļauna, nepadara viņu bezgrēcīgu. Tāpat kā visi citi, Ījabs piedzima grēkā un viņam bija vajadzīgs Glābējs.

Tomēr, neskatoties uz visu, kas nāca pār viņu, viņš palika uzticīgs Kungam. Šajā ziņā savā veidā Ījabu varam uzskatīt kā simbolu, blāvu Jēzus attēlu (sk. 14. tēmu), jo viņš šausmīgu pārbaudījumu un kārdināšanu vidū nepadevās, nekrita grēkā un tādējādi atspēkoja sātana apsūdzības pret Dievu. Protams, tas, ko Kristus paveica, bija daudz lielāks, varenāks un ietekmīgāks nekā tas, ko darīja Ījabs. Tomēr vienkāršā paralēle paliek.

Izlasī Mat. 4:1-11. Kā Ījaba piedzīvotais sasauca ar to, kas šeit notiek? _____

Lai gan Jēzus atradās briesmīgā vidē un Viņa miesa bija novājināta ēdiena trūkuma dēļ, Viņš Savā cilvēciskumā, savā "grēcīgās miesas veidolā" (Rom. 8:3) tieši tāpat kā Ījabs neizdarīja to, ko sātans gribēja. Un tieši tāpat, kā sātans pazuda no skatuves pēc tam, kad Ījabs bija palicis uzticīgs, Rakstos teikts, ka "velns Viņu atstāja" (Mat. 4:11) pēc tam, kad Jēzus bija atsitis sātana pēdējo kārdināšanu (sk. arī Jēk. 4:7).

Tomēr tas, ko Jēzus piedzīvoja tuksnesī, bija tikai sākums. Viņa īstais pārbaudījums notika pie krusta, un arī šeit, neskatoties uz visu, kas nāca pār Viņu (kas bija daudz briesmīgākais par Ījaba piedzīvoto), Jēzus palika uzticīgs līdz nāvei.

Izlasī Fil. 2:5-8. Kādu cerību Kristus paklausība līdz nāvei piedāvā mums un ko tas mums stāsta par to, kā mums vajadzētu dzīvot, atsaucoties uz Viņa paklausību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ījaba grāmatas pētnieki, kas iedzīljinās ebreju valodā, saskaras ar interesantu fenomenu. Ījaba sievas vārdi tiek tulkoti kā: "Nolādi Dievu un mirsti!" (Īj. 2:9). Savukārt Īj. 1:5 tulkots: "Varbūt grēkojuši mani dēli un Dievu lādējuši savās sirdīs?" Un Īj. 1:11 ir tulkots: "Nudien, izstiep tik roku un aizskar visu, kas viņam pieder, – vai gan viņš nelādēs tevi tieši vaigā?" Katrā no šiem gadījumiem vārds, kas tulkots kā "nolādēt", nāk no vārda ar nozīmi "svētīt". Vārds ar to pašu sakni "brk" ir izmantots visā Bībelē kā vārds "svētīt". Šī pati sakne ir 1. Moz. 1:22, kad Dievs "svētīja" visu, ko Viņš bija radījis. Šo pašu sakni atrodam Ps. 66:8: "Slavējiet, tautas, mūsu Dievu!"

Kāpēc tad šajos dažos pantos tas pats darbības vārds, kas nozīmē "svētīt", ir tulkots kā "nolādēt"? Pirmkārt, ja šajos Ījaba grāmatas pantos būtu ietverta "svētīšanas" ideja, tad panti būtu bezjēdzīgi. Īj. 1:15 – kāpēc gan Ījabs būtu gribējis pienest upuri Dievam gadījumam, ja viņa dēli ir "lādējuši Dievu savās sirdīs"? Konteksts prasa citu nozīmi. Tas pats ir ar Īj. 1:11 un 2:5. Kāpēc sātans varētu domāt, ka tad, ja pār Ījabu nāktu nelaime, viņš slavētu Dievu? Konteksts norāda uz nozīmi "lādēt". Un arī kāpēc Ījabs būtu norājis savu sievu par to, ka viņa būtu teikusi, lai Ījabs slavē Dievu (Īj. 2:9, 10)? Ņemot vērā kontekstu, panti iegūst jēgu tikai tad, ja ietvertā doma ir "lādēšana".

Kāpēc tad autors neizmanto kādu no populārajiem vārdiem ar lādēšanas nozīmi? Zinātnieki uzskata, ka tas ir eifēmisms, jo rakstīšana par Dieva lādēšanu acīmredzot aizskārusi autora reliģiskās jūtas (to pašu mēs varam redzēt 1. Ķēn. 21:10, 13, kur vārds, kas tulkots kā "zaimot", ir ar sakni "brk" – svētīt). Tātad Mozus izmantojis vārdu "svētīt" pareizāka vārda "lādēt" vietā, kaut arī ir acīmredzams, ka runa ir par lādēšanu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc krīzes brīdī ir tik dabiski apšaubīt Dieva realitāti vai to, kāds ir Dievs? Kāpēc mums vienmēr prātā jāpatur krusta apziņa, dzīvojot skarbahā realitātē šajā kritušajā pasaulē, kurā lielā cīņā ir reāla?

2. Lai gan mēs zinām kontekstu tam, kas notiek Ījaba grāmatā, Ījabs to nesaprata. Viss, ko viņš zināja, bija likstas, kas nāca pār viņu. Viņš neredzēja šo plašāko ainu. Ko tas mums stāsta par to, ka pārbaudījumu vidū mums vajadzētu atcerēties, ka aiz visa stāv kaut kas lielāks, ko mēs neredzam un nesaprotam, un kā mēs varam mācīties gūt mierinājumu no tā, ka to saprotam?